

[Brusvang.]

sen nikker. Men jeg vil godt til slut sige dette: vi skal nok vedstå og tage medansvaret for det her, det skal der ikke være nogen tvivl om, men det er vor politik, at man skal sige tingene ligeud, og har der været problemer samarbejdspartierne imellem, forligspartierne imellem, procedureproblemer og andre, så skader det ikke dette folkestyre, at man heroppefra skildrer disse og siger: men o.k., på trods af, at de problemer har eksisteret, så har vi bøjet os for den forpligtelse, vi har respekteret den overordnede forpligtelse, vi har påtaget os til at skaffe en løsning på de problemer, som vi vidste ville komme, og som nu er kommet.

Wiilhelm (VS):

Dette forslag har VS sagt sin mening om allerede i septembersamlingen, for det er jo ikke rigtigt, at der efter septembersamlingen kunne være usikkerhed om, hvorvidt indgrebet skulle laves direkte i dyrtidsordningerne, og at appeller og formaninger fra LO-toppen og SF, og hvem der ellers har udsendt sådanne, skulle have fået socialdemokratiet til at besinde sig. Det lå stjerneklart ved slutningen af septembersamlingen, at man ikke ville foretage indgrebet direkte i dyrtidsreguleringen. Derfor er det aldeles værdiløst, hvad LO-toppen har udsendt af appeller siden da. Og derfor var det eneste korrekte allerede på det tidspunkt at sige: det gør os ingen forskel, om man tager disse penge fra den første eller den sidste del af lønnen, om man tager dem ved at lade skatteyderne betale en omkostningsdæmpende ydelse eller, som det nu hedder, en prisdæmpende ydelse, eller man tager dem fra den sidste del af lønnen, fra den yderste dyrtidsportion. Det gør ingen forskel, og det sagde vi allerede dengang.

Det er det samme princip, som vi har set før. Det har skiftet navn som sagt fra den omkostningsdæmpende ydelse; nu skal det populariseres yderligere og kaldes den prisdæmpende ydelse. Til gengæld er der måske en lille smule mere ærlighed at spore i, at sidste gang vi havde det fremme, da var det arbejdsministeren, der stod for det, da foregav man i endnu højere grad, at det var beskæftigelsen, det drejede sig om, nu er man på det punkt lidt mere sober og siger, det er skatteministerens forslag.

VS er ikke modstander af, at man gør noget fra statsmagtens side for at øge den økonomiske aktivitet og for at sætte beskæftigelse i gang. Vi har sagt det masser af gange, og jeg skal gentage ganske kort, at de rettesnore, vi benytter os af dér, det er følgende: Er det, man sætter i gang, rimelig fornuftigt? Er de produkter, der kommer ud af det, rimelig fornuftige? Det er der ingen garanti for med dette her.

For det andet: Er der overhovedet i forbindelse med sådanne støtteordninger, eller hvad det nu måtte være man foretager sig, rimelig sandsynlighed for, at det giver noget beskæftigelse? Det er der heller ingen garanti for i dette her.

Og for det tredje: Er der en god sandsynlighed for, at støtten ikke kapitaliseres? Der er lige præcis den stik modsatte garanti i dette her.

At komme med et sådant forslag nu, det må man betragte som i endnu højere grad mod bedre vidende end sidste gang, vi oplevede det, i foråret 1974. For nu har vi oplevet et år, hvor ingen kan bestride — det er demonstreret med alle de tal, der er tilgængelige — at lønudviklingen ikke fører an, at priserne er vokset betydelig hurtigere end lønningerne. Både lønstoppet ved tvangsindgrebet og også den rent politiske situation omkring arbejdsmarkedsforholdene med den store arbejdsløshed og den afsvækkede mulighed for længelidning har medført, at lønningerne er gået i stå eller i hvert fald er steget betydelig mere dæmpet end priserne. Alligevel kommer man her med præcis den gamle argumentation, som man måske kunne komme med i god tro — selv om vi hele tiden har ment, den var forkert — under højkonjunkturen, at man var i stand til at dæmpe priserne, hvis man bare holdt lønningerne nede. Det er demonstreret i det sidste år, at det forholder sig ikke sådan.

Det må være rimeligt at foretage en vurdering af, hvad det egentlig var, der skete, da man lavede dette nummer sidste gang i foråret 1974. Arbejdsløsheden voksede; det er ikke svært at få alle til at erindre, at det skete, sidste gang man lavede en omkostningsdæmpende ydelse. Det siger ikke i sig selv, at ydelsen ikke havde nogen virkning. Man kan komme og hævde, at arbejdsløsheden var vokset endnu hurtigere, hvis man